Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího rozšířeného senátu)

1. února 2017 *

„Mimosmluvní odpovědnost — Článek 47 Listiny základních práv — Přiměřená lhůta soudního rozhodování — Okolnosti věci — Význam sporu — Složitost sporu — Jednání účastníků řízení a výskyt námitek či překážek v řízení — Neexistence doby neodůvodněné nečinnosti“

Ve věci T-725/14,

Aalberts Industries NV, se sídlem v Utrechtu (Nizozemsko), zastoupená R. Wesselingem a M. Tuurenhoutem, avocats,

žalobkyně,

proti

Evropské unii, zastoupené Soudním dvorem Evropské unie, původně zastoupeným A. Placcem, poté J. Inghelramem a E. Beysenem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou S. Noëm, P. van Nuffelem a V. Bottkou, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 268 SFEU znějící na náhradu újmy, která žalobkyni údajně vznikla z důvodu délky řízení před Tribunálem v rámci věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 24. března 2011, Aalberts Industries a další v. Komise (T-385/06, EU:T:2011:114),

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát),

ve složení S. Papasavvas, předseda, I. Labucka, E. Bieliūnas (zpravodaj), V. Kreuschitz a I. S. Forrester, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: A. Lamote, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. července 2016,

vydává tento

* Jednací jazyk: nizozemština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 14. prosince 2006 podala žalobkyně, společnost Aalberts Industries NV, spolu se společnostmi Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG (dále jen „společnost Simplex“) a Acquatis France SAS, nyní Comap SA (dále jen „společnost Acquatis“) žalobu proti rozhodnutí Komise C(2006) 4180 ze dne 20. září 2006 v řízení podle článku [101 SFEU] a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/F-1/38.121 – Tvarovky) (dále jen „rozhodnutí C(2006) 4180“). Tyto společnosti v žalobě v podstatě navrhly, aby Tribunál toto rozhodnutí zrušil nebo, podpůrně, snížil výši pokuty, která jim byla v uvedeném rozhodnutí uložena.

2 Rozsudkem ze dne 24. března 2011, Aalberts Industries a další v. Komise (T-385/06, EU:T:2011:114), Tribunál zrušil článek 1 rozhodnutí C(2006) 4180 v rozsahu, v němž Evropská komise konstatovala, že se společnosti uvedené v bodě 1 výše v období od 25. června 2003 do 1. dubna 2004 podílely na porušování článku 101 SFEU. Tribunál rovněž zrušil čl. 2 písm. a) uvedeného rozhodnutí. Komise v tomto ustanovení uložila žalobkyni společně a nerozdílně s jejími dceřinými společnostmi Simplex a Acquatis pokutu ve výši 100,80 milionu eur. Tribunál konečně zrušil čl. 2 písm. b) bod 2 rozhodnutí C(2006) 4180, podle něhož byly společnosti Simplex a Acquatis společně a nerozdílně odpovědné za uhrazení částky 2,04 milionu eur.

3 Návrhem došlým dne 6. června 2011 podala Komise proti rozsudku ze dne 24. března 2011, Aalberts Industries a další v. Komise (T-385/06, EU:T:2011:114), kasační opravný prostředek.

4 Rozsudkem ze dne 4. července 2013, Komise v. Aalberts Industries a další (C-287/11 P, EU:C:2013:445), Soudní dvůr tento kasační opravný prostředek zamítl.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

5 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 14. října 2014 podala žalobkyně projednávanou žalobu proti Evropské unii, zastoupené Soudním dvorem Evropské unie nebo Komisí.

6 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 17. listopadu 2014 vznesla Komise námitku nepřípustnosti na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991; Soudní dvůr Evropské unie tak učinil podáním došlým dne 17. prosince 2014.

7 Usnesením ze dne 13. února 2015, Aalberts Industries v. Evropská unie (T-725/14, nezveřejněné, EU:T:2015:107), Tribunál zamítl námitku nepřípustnosti vznesenou Soudním dvorem Evropské unie a odmítl žalobu v rozsahu, v němž směřovala proti Unii zastoupené Komisí.

8 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 19. března 2015 Soudní dvůr Evropské unie podal proti usnesení ze dne 13. února 2015, Aalberts Industries v. Evropská unie (T-725/14, nezveřejněné, EU:T:2015:107), kasační opravný prostředek, zapsaný do rejstříku pod číslem C-132/15 P.

9 Usnesením ze dne 14. dubna 2015 předseda třetího senátu Tribunálu na návrh Soudního dvora Evropské unie přerušil řízení v projednávané věci do vydání rozhodnutí Soudního dvora, jímž bude ukončeno řízení ve věci C-132/15 P, Soudní dvůr v. Aalberts Industries.

10 Usnesením ze dne 18. prosince 2015, Soudní dvůr v. Aalberts Industries (C-132/15 P, nezveřejněné, EU:C:2015:858), byla věc vyškrtnuta z rejstříku Soudního dvora.

11 V návaznosti na rozhodnutí o pokračování v řízení v projednávané věci Komise samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 15. ledna 2016 podala návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Soudního dvora Evropské unie.

12 Dne 16. února 2016 Soudní dvůr Evropské unie předložil žalobní odpověď.

13 Dne 17. února 2016 Tribunál předal projednávanou věc třetímu rozšířenému senátu.

14 Dne 2. března 2016 Tribunál rozhodl, že není nutná druhá výměna spisů účastnic řízení. V rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu Tribunálu kromě toho Tribunál vyzval Soudní dvůr Evropské unie, aby uvedl, zda požádal o souhlas žalobkyň ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 24. března 2011, Aalberts Industries a další v. Komise (T-385/06, EU:T:2011:114) (dále jen „věc T-385/06“), a Komise k předložení některých dokumentů, které byly obsaženy v přílohách žalobní odpovědi a týkaly se věci T-385/06, a tento souhlas získal.

15 Usnesením ze dne 15. března 2016, Aalberts Industries v. Evropská unie (T-725/14, nezveřejněné, EU:T:2016:208), předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu vyhověl návrhu Komise na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Soudního dvora Evropské unie a upřesnil, že Komise má práva stanovená v čl. 116 odst. 6 jednacího řádu ze dne 2. května 1991.

16 Dne 18. března 2016 Soudní dvůr Evropské unie odpověděl na otázku uvedenou v bodě 14 výše. Navrhl Tribunálu, aby rozhodl, že si Soudní dvůr nemusel vyžádat a získat souhlas žalobkyně a Komise k předložení dokumentů týkajících se věci T-385/06, a podpůrně, aby konstatoval, že žalobkyně a Komise udělily tento souhlas implicitně. Podpůrněji Soudní dvůr Evropské unie navrhl, aby bylo s jeho odpovědí zacházeno jako s návrhem na organizační procesní opatření směřujícím k tomu, aby Tribunál v rámci řízení o projednávané žalobě nařídil předložení dokumentů tvořících spis ve věci T-385/06 a zejména dokumentů přiložených k žalobní odpovědi.

17 Dne 4. dubna 2016 předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu rozhodl zaprvé o vynětí dokumentů, které byly obsaženy v přílohách žalobní odpovědi předložené v projednávané věci a týkaly se věci T-385/06, ze spisu. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno jednak tím, že Soudní dvůr Evropské unie nepožádal o souhlas účastnic řízení ve věci T-385/06 k předložení uvedených dokumentů, ani tento souhlas neobdržel, a jednak tím, že nepožádal o přístup do spisu uvedené věci na základě čl. 38 odst. 2 jednacího řádu. Zadruhé předseda třetího rozšířeného senátu Tribunálu rozhodl na základě čl. 88 odst. 3 jednacího řádu vyzvat žalobkyni, aby se vyjádřila k návrhu na organizační procesní opatření, který Soudní dvůr Evropské unie podpůrněji učinil v odpovědi ze dne 18. března 2016, uvedené v bodě 16 výše.

18 Dne 20. dubna 2016 žalobkyně navrhla, aby Tribunál návrh na organizační procesní opatření podaný Soudním dvorem Evropské unie zamítl.

19 Dne 11. května 2016 Tribunál konstatoval, že připravení projednávané věci a její rozhodnutí vyžadují s ohledem na její předmět, aby měl k dispozici spis ve věci T-385/06. V rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu Tribunál rozhodl vložit do spisu projednávané věci spis ve věci T-385/06.

20 Dne 17. června 2016 požádal Soudní dvůr Evropské unie o zaslání spisu ve věci T-385/06.

21 Dne 29. června 2016 Tribunál požádal žalobkyni o předložení dokumentu.

22 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 19. července 2016.

23 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— uložil Unii zastoupené Soudním dvorem Evropské unie, aby nahradila újmu, která jí vznikla v důsledku nepřiměřené délky řízení před Tribunálem, a konkrétně jí zaplatil:

— 1 014 863 eur z titulu majetkové újmy a 5 040 000 eur z titulu nemajetkové újmy nebo částku, kterou Tribunál stanoví v souladu se zásadou ekvity;

— kompenzační úroky z těchto částek ode dne 13. ledna 2010 do dne vyhlášení rozsudku o projednávané žalobě, vypočtené na základě sazby stanovené Evropskou centrální bankou (ECB) pro její hlavní refinanční operace platné v tomto období, navýšené o dva procentní body, nebo na základě sazby, kterou Tribunál stanoví v souladu se zásadou ekvity;

— uložil Unii zastoupené Soudním dvorem Evropské unie náhradu nákladů řízení.

24 Soudní dvůr Evropské unie, podporovaný Komisí, navrhuje Tribunálu, aby:

— zamítl návrh na náhradu újmy jako neopodstatněný;

— podpůrně, zamítl návrh na náhradu tvrzené majetkové újmy jako neopodstatněný a přiznal žalobkyni náhradu tvrzené nemajetkové újmy v maximální výši 5 000 eur;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

25 Podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU Unie v případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu jejich funkce.

26 Podle ustálené judikatury vyplývá z článku 340 druhého pododstavce SFEU, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie a uplatnění práva na náhradu způsobené škody závisí na splnění souhrnu podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tímto jednáním a namítanou škodou (rozsudky ze dne 29. září 1982, Oleifici Mediterranei v. EHS, 26/81, EU:C:1982:318, bod 16, a ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 106).

27 Žalobkyně se domáhá náhrady majetkové a nemajetkové újmy, která jí údajně vznikla v důsledku nerespektování požadavků souvisejících s dodržením přiměřené lhůty soudního rozhodování (dále jen „přiměřená lhůta soudního rozhodování“) ve věci T-385/06.

28 Zaprvé tvrdí, že řízení ve věci T-385/06 trvalo čtyři roky a tři měsíce a posuzování věci bylo „pozastaveno“ na více než dva roky a dva měsíce. Domnívá se, že Tribunál nemá posuzovat, jaká měla být v této věci přiměřená lhůta soudního rozhodování. Zdůrazňuje totiž, že je třeba posoudit pouze to, zda byla délka řízení nepřiměřená, pokud řízení trvalo déle než tři roky. V tomto směru uvádí, že s ohledem na okolnosti daného případu nemohla být lhůta soudního rozhodování ve věci T-385/06 delší než tři roky.

29 Zadruhé žalobkyně namítá, že v případě sporu ohledně porušení pravidel hospodářské soutěže je důvodem k tomu, aby byla její žaloba důkladně posouzena v co možná nejkratší přiměřené lhůtě, zásadní požadavek právní jistoty, kterou musí mít hospodářské subjekty, jakož i cíl zajistit, aby na vnitřním trhu nebyla narušena hospodářská soutěž. Žalobkyně také tvrdí, že pokuta, která jí byla uložena v rozhodnutí C(2006) 4180 ve výši více než 100 milionů eur, jí udělala špatnou reklamu, která

se projevila v burzovním kurzu jejích akcií a v závěrech finančních analytiků. Dodává, že rozhodnutí C(2006) 4180, kterým jí byla nesprávně uložena pokuta a které Tribunál nakonec zrušil, poškodilo její pověst u klientů.

30 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že délku řízení ve věci T-385/06 nemůže odůvodnit žádná okolnost této věci. Důvodem délky řízení totiž není složitost věci T-385/06. Délku řízení kromě toho nevysvětluje ani jednání účastnic řízení, jelikož písemná část řízení ve věci T-385/06 byla ukončena deset měsíců po podání žaloby.

31 Soudní dvůr Evropské unie s těmito tvrzeními nesouhlasí.

32 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že čl. 47 druhý pododstavec Listiny základních práv Evropské unie zejména stanoví, že „[k]aždý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem“.

33 Takové právo, jehož existence byla potvrzena před vstupem Listiny základních práv v platnost, se jako obecná zásada unijního práva uplatní i v rámci soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise (viz rozsudek ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, C-385/07 P, EU:C:2009:456, bod 178 a citovaná judikatura).

34 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že ve věci T-385/06 došla žaloba kanceláři Tribunálu dne 14. prosince 2006 telefaxem a originál žaloby došel kanceláři dne 21. prosince 2006. Věc T-385/06 byla kromě toho ukončena dne 24. března 2011, kdy byl vyhlášen rozsudek Aalberts Industries a další v. Komise (T-385/06, EU:T:2011:114). Řízení v této věci, které trvalo déle než čtyři roky a tři měsíce, tedy bylo na první pohled velmi dlouhé.

35 Je však třeba uvést, že přiměřenost lhůty soudního rozhodování je nutno posuzovat v závislosti na okolnostech každé věci a zejména na významu sporu pro dotčenou osobu, složitosti věci, jakož i jednání žalobce a příslušných orgánů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, EU:C:1998:608, bod 29, a ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 212).

36 Rovněž bylo stanoveno, že mezi okolnosti, která je třeba zohlednit při posuzování přiměřenosti lhůty soudního rozhodování, patří i jednání „účastníků řízení“ a výskyt námitek či překážek v řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, C-385/07 P, EU:C:2009:456, body 181 a 184).

37 Výčet relevantních kritérií není taxativní a posouzení přiměřenosti uvedené lhůty nevyžaduje systematický přezkum okolností věci ve vztahu ke každému z nich, pokud se ve vztahu jen k jednomu z nich jeví délka řízení jako odůvodněná. Na první pohled příliš dlouhou lhůtu mohou odůvodnit složitost věci nebo zdržující chování navrhovatele (viz rozsudek ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, C-385/07 P, EU:C:2009:456, bod 182 a citovaná judikatura).

38 Z toho vyplývá, že přiměřenost lhůty nelze posuzovat s odkazem na konkrétní maximální délku určenou abstraktním způsobem, nýbrž je nutno ji posuzovat v každém konkrétním případě v závislosti na okolnostech dané věci (rozsudky ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, bod 192, a ze dne 28. února 2013, Přezkum Arango Jaramillo a další v. EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, bod 29).

39 V projednávaném případě je tedy třeba posoudit, zda okolnosti věci T-385/06 mohou vysvětlit délku řízení v této věci. Za tímto účelem je třeba posoudit zaprvé význam sporu pro žalobkyni, zadruhé složitost věci T-385/06, zatřetí vliv jednání účastnic řízení a výskyt námitek či překážek v řízení a začtvrté případnou dobu neodůvodněné nečinnosti při řešení věci T-385/06.

K významu věci T-385/06 pro žalobkyni

40 Je třeba připomenout, že v případě sporu souvisejícího s porušením pravidel hospodářské soutěže má zásadní požadavek právní jistoty, kterou musí mít hospodářské subjekty, jakož i cíl zajistit, aby na vnitřním trhu nebyla narušena hospodářská soutěž, nepřehlédnutelný význam nejen pro žalobce samotného a pro jeho konkurenty, nýbrž vzhledem k velkému počtu dotčených osob a finančních zájmů, které jsou ve hře, rovněž pro třetí osoby (rozsudek ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, C-385/07 P, EU:C:2009:456, bod 186).

41 V projednávaném případě je třeba uvést, že Komise v rozhodnutí C(2006) 4180 konstatovala, že se žalobkyně v období od 25. června 2003 do 1. dubna 2004 podílela na jediném, komplexním a trvajícím porušování článku 101 SFEU. Komise v tomto rozhodnutí dále žalobkyni uložila pokutu ve výši 100,80 milionu eur, přičemž k zaplacení částky 55,15 milionu eur byla povinna společně a nerozdílně se společnostmi Acquatis a Simplex, protože s těmito dvěma společnostmi tvořila hospodářskou jednotku.

42 Z toho vyplývá, že věc T-385/06 měla pro žalobkyni skutečný význam.

Ke složitosti věci T-385/06

43 Je třeba zaprvé zdůraznit, že žaloba podaná žalobkyní ve věci T-385/06 vyžadovala důkladné posouzení skutkových okolností a mnoha právních otázek.

44 V tomto ohledu je třeba předně uvést, že Komise v rozhodnutí C(2006) 4180 konstatovala, že se na jediném, komplexním a trvajícím porušování článku 101 SFEU a v období od 1. ledna 1994 článku 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP) podílelo asi třicet společností spadajících do jedenácti skupin, které se účastnily souboru dohod a jednání ve vzájemné shodě na trhu s měděnými spojovacími tvarovkami a spojovacími tvarovkami ze slitin mědi, které spočívalo v určování cen, domluvě na cenících, slevách, rabatech a na mechanismech provádění zvyšování cen, rozdělení vnitrostátních trhů a zákazníků a výměně dalších obchodních informací. Komise kromě toho uložila žalobkyni pokutu za to, že se tohoto protiprávního jednání dopouštěla v období od 25. června 2003 do 1. dubna 2004.

45 Při podání žaloby žalobkyně dále v průvodním dopise odůvodnila délku žaloby zejména tím, že Komise využila k popisu a analýze komplexního souhrnu skutkových okolností v rozhodnutí, kterým byla uložena pokuta, 220 stran. Žalobkyně v tomto dopise rovněž vysvětlila, že na rozdíl od většiny řízení týkajících se hospodářské soutěže, která byla zahájena v tomtéž období, zpochybňuje všechny aspekty rozhodnutí C(2006) 4180.

46 Přílohy žaloby kromě toho měly více než 750 stran, a to včetně 220 stran, na kterých bylo uvedeno rozhodnutí C(2006) 4180. Komise připojila ke své žalobní odpovědi více než 120 stran příloh. Co se týče repliky, k té bylo přiloženo 160 stran příloh.

47 Žalobkyně konečně ve věci T-385/06 uplatnila pět žalobních důvodů. První vycházel z toho, že přičtení odpovědnosti za protiprávní jednání žalobkyni jakožto mateřské společnosti, bylo protiprávní. Druhý žalobní důvod vycházel z neexistence porušení článku 101 SFEU. Třetí žalobní důvod vycházel z toho, že se žalobkyně nepodílela na jediném, komplexním a trvajícím protiprávním jednání. Čtvrtý žalobní důvod vycházel z porušení čl. 23 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002

o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1, Zvl. vyd. 08/02, s. 205) a pokynů o metodě stanovování pokut udělených podle s čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3; Zvl. vyd. 08/01, s. 171). Pátý žalobní důvod vycházel z porušení zásady řádné správy a článku 2 nařízení č. 1/2003, jelikož Komise porušila zásadu rovnosti zbraní.

48 Žaloba podaná ve věci T-385/06 vyžadovala důkladné posouzení řady komplexních skutkových okolností, které zčásti nastaly před obdobím protiprávního jednání, které bylo žalobkyni přičteno v rozhodnutí C(2006) 4180. Některé žalobní důvody uplatněné v této věci se kromě toho týkaly komplikovaných právních otázek souvisejících mimo jiné s pojmem jediného, komplexního a trvajícího protiprávního jednání.

49 Zadruhé je třeba zdůraznit, že s ohledem na žádosti podané ve věci T-385/06 a žalobní důvody, které byly v této věci uplatněny, tato věc souvisela s dalšími devíti žalobami, které byly v prosinci 2006 podány proti rozhodnutí C(2006) 4180 v několika jednacích jazycích.

50 Ve věci T-385/06 a ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 24. března 2011, IMI a další v. Komise (T-378/06, nezveřejněný, EU:T:2011:109), totiž společnosti Acquatis a Simplex navrhly zrušení čl. 2 písm. b) bodu 2 rozhodnutí C(2006) 4180, v němž jim byla společně a nerozdílně uložena pokuta ve výši 2,04 milionu eur. Komise vznesla na základě této okolnosti ve všech zmíněných věcech námitku litispendence. Tribunál námitce vyhověl a návrh na zrušení čl. 2 písm. b) bodu 2 rozhodnutí C(2006) 4180 byl v rozsudku ze dne 24. března 2011, IMI a další v. Komise (T-378/06, nezveřejněný, EU:T:2011:109), prohlášen za nepřípustný. V rozsudku ze dne 24. března 2011, Aalberts Industries a další v. Komise (T-385/06, EU:T:2011:114), Tribunál naproti tomu čl. 2 písm. b) bod 2 rozhodnutí C(2006) 4180 zrušil.

51 V rámci čtvrtého žalobního důvodu ve věci T-385/06 týkajícího se výše pokuty žalobkyně nadto namítla pochybení ve výpočtu, které souviselo s žalobou podanou ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 24. března 2011, IMI a další v. Komise (T-378/06, nezveřejněný, EU:T:2011:109). Žalobkyně totiž Komisi vytýkala, že společnostem Acquatis a Simplex dvakrát přičetla velmi závažnou povahu protiprávního jednání, jak plyne z čl. 2 písm. a) a b) rozhodnutí C(2006) 4180.

52 Žalobkyně kromě toho v rámci čtvrtého žalobního důvodu týkajícího se výše pokuty namítla porušení zásady rovného zacházení v souvislosti se stanovením velikosti relevantního zeměpisného trhu, porušení zásady rovného zacházení a povinnosti uvést odůvodnění při rozdělení účastníků kartelové dohody do tří kategorií na základě jejich podílů na trhu a porušení zásady proporcionality při posuzování jejích podílů na trhu. Tyto otázky tedy velmi úzce souvisely se situací na trhu ostatních subjektů, jimž bylo určeno rozhodnutí C(2006) 4180, a tedy i s ostatními devíti žalobami podanými proti uvedenému rozhodnutí. Komise byla ostatně v rámci organizačního procesního opatření přijatého ve věci T-385/06 a souvisejícího s argumentací, kterou žalobkyně uplatnila v rámci čtvrtého žalobního důvodu, v listopadu 2009 vyzvána, aby předložila ve znění nepodléhajícím utajení tabulku uvedenou v příloze rozhodnutí C(2006) 4180 a údaje, ze kterých při vypracování této tabulky vycházela.

53 A konečně v rámci pátého žalobního důvodu žalobkyně namítla, že Komise nepostupovala objektivně a nestranně, a že pokud jde o prohlášení žadatelů o shovívavost, došlo k obrácení důkazního břemene.

54 Řešení věci T-385/06 bylo tedy nepochybně složité, jelikož vyžadovalo souběžné posouzení dalších devíti žalob, které byly podány v několika jednacích jazycích proti rozhodnutí C(2006) 4180.

55 Z toho vyplývá, že věc T-385/06 vykazovala s ohledem na skutkové a právní aspekty žaloby podané v této věci a počet souběžných žalob, které byly podány proti rozhodnutí C(2006) 4180, zvýšenou míru složitosti.

K jednání účastnic řízení a výskytu námitek či překážek v řízení ve věci T-385/06

56 Je třeba zdůraznit, že žaloba, kterou žalobkyně podala dne 14. prosince 2006 ve věci T-385/06, měla 75 stran.

57 Tribunál přitom žalobkyni vyzval, aby předložila zkrácenou verzi původního znění žaloby, jelikož délka původního znění překračovala počet stran stanovený v praktických pokynech Tribunálu pro účastníky řízení ze dne 14. března 2002 (Úř. věst. 2002, L 87, s. 48, dále jen „praktické pokyny pro účastníky řízení“), totiž 50 stran.

58 Žalobkyně předložila zkrácenou verzi původní žaloby až dne 13. února 2007 a právě tato zkrácená verze byla doručena Komisi. Tato zkrácená verze kromě toho došla spolu s emailem, ve kterém žalobkyně uvedla, že počet stran zkrácené verze, totiž 65 stran, znovu překračuje limit 50 stran stanovený v praktických pokynech pro účastníky řízení.

59 Pokud jde dále o jednání Komise, je třeba uvést, že poté, co byla zamítnuta její žádost o prodloužení lhůty, dne 3. května 2007 předložila žalobní odpověď, která čítala 66 stran. V průvodním dopise žalobní odpovědi Komise uvedla, že délka této odpovědi je důsledkem délky žaloby.

60 Je rovněž třeba uvést, že Komise dopisem ze dne 3. července 2007 požádala Tribunál, aby prodloužil lhůtu k předložení dupliky, která byla původně stanovena do 10. srpna 2007, do 28. září 2007. Tato žádost byla odůvodněna následovně. Komise zaprvé připomněla, že věc T-385/06 patří do skupiny deseti žalob podaných proti rozhodnutí C(2006) 4180 ve třech různých jazycích, což vyžadovalo určité koordinační úsilí. Zadruhé v pěti z deseti předmětných věcí byla žalobkyním na základě jejich žádosti prodloužena lhůta k předložení repliky, což vedlo ke dvěma okolnostem: dne 3. července 2007 bylo Komisi zasláno pouze pět replik a lhůta pro předložení dupliky ve věcech, v nich došlo k prodloužení, uplynula v srpnu nebo září 2007. Komise zatřetí namítla, že musí zajistit konzistentnost svých duplik. Komise začtvrté zdůraznila, že jí Tribunál prodloužil lhůtu již ve čtyřech souvisejících věcech.

61 Kancelář Tribunálu v dopisech ze dne 10. července 2007 informovala účastnice řízení, že lhůta k předložení dupliky byla rozhodnutím předsedy senátu prodloužena do 28. září 2007. Komise následně předložila dupliku v jednacím jazyce dne 27. září 2007. V průvodním dopise Komise uvedla, že počet stran dupliky značně překračuje délku stanovenou v praktických pokynech pro účastníky řízení, což je způsobeno zejména délkou repliky a nesprávnostmi v ní obsaženými.

62 Z výše uvedeného vyplývá, že jednání účastnic řízení ve věci T-385/06 přispělo k celkové délce řízení.

K tvrzené existenci doby neodůvodněné nečinnosti ve věci T-385/06

63 V prvé řadě je třeba uvést, že ve věci T-385/06 uplynuly mezi ukončením písemné části řízení v okamžiku, kdy Komise dne 27. září 2007 předložila dupliku, a zahájením ústní části řízení dne 28. října 2009 2 roky a 1 měsíc, tedy 25 měsíců.

64 Během tohoto období byla provedena zejména syntéza argumentů účastnic řízení, příprava věcí a právní a skutková analýza sporů a příprava ústní části řízení.

65 Kromě toho je třeba připomenout, že se věc T-385/06 týkala žaloby podané proti rozhodnutí Komise v řízení podle článku 101 SFEU.

66 Žaloby, které se týkají uplatnění práva hospodářské soutěže ze strany Komise, jako je i žaloba podaná ve věci T-385/06, přitom vykazují vyšší míru složitosti než jiné druhy věcí, a to zejména s ohledem na délku napadeného rozhodnutí, objem spisu a nutnost provést podrobné posouzení řady komplexních časově i prostorově rozsáhlých skutkových okolností.

67 Pro posouzení věcí, které se týkají uplatnění práva hospodářské soutěže, jako je věc T-385/06, je v zásadě přiměřená doba 15 měsíců mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení.

68 Kromě toho je nutné zohlednit okolnost, že proti rozhodnutí C(2006) 4180 bylo podáno několik žalob.

69 Žaloby podané proti témuž rozhodnutí přijatému Komisí na základě unijního práva hospodářské soutěže, totiž v zásadě vyžadují souběžné projednání, a to i za situace, kdy tyto žaloby nejsou spojeny. Toto souběžné projednání je odůvodněno zejména souvislostí uvedených žalob, jakož i nutností zajistit konzistentnost analýzy těchto žalob a odpovědi, kterou je na ně třeba poskytnout.

70 Souběžné projednání souvisejících věcí může být důvodem prodloužení doby mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení o jeden měsíc za každou další související věc.

71 V projednávaném případě bylo proti rozhodnutí C(2006) 4180 podáno deset žalob ve třech různých jednacích jazycích.

72 Za těchto podmínek bylo projednávání ostatních devíti věcí týkajících se žalob podaných proti rozhodnutí C(2006) 4180 důvodem k prodloužení řízení ve věci T-385/06 o devět měsíců.

73 Je tudíž třeba konstatovat, že doba mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení přiměřená pro projednání věci T-385/06 byla v zásadě 24 měsíců (15 měsíců plus 9 měsíců).

74 Nakonec je třeba uvést, že jak vyplývá z bodů 43 až 48 výše, žalobou podanou ve věci T-385/06 byly zpochybněny všechny aspekty rozhodnutí C(2006) 4180 týkajícího se žalobkyně a vzneseny komplexní skutkové a právní otázky, které bylo nutno v celém rozsahu posoudit před zahájením ústní části řízení. Podání účastnic řízení kromě toho byla obzvlášť dlouhá a byly k nim připojeny rozsáhlé přílohy, které musely být před zahájením ústní části řízení důkladně posouzeny a prozkoumány, aby mohla být zejména posouzena jejich důkazní hodnota a aby byly zcela osvětleny skutkové okolnosti dané věci. Jak nadto vyplývá z bodů 49 až 54 výše, mezi věcí T-385/06 a dalšími devíti žalobami podanými proti uvedenému rozhodnutí v několika různých jazycích existovala úzká spojitost. Komise kromě toho potřebovala relativně dlouhou lhůtu k předložení dupliky v pracovním jazyce Soudního dvora Evropské unie.

75 Tyto objektivní okolnosti mohou zdůvodnit prodloužení doby mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení ve věci T-385/06 alespoň o jeden měsíc.

76 Je tedy třeba konstatovat, že doba 25 měsíců, které uplynula mezi ukončením písemné části řízení a zahájením ústní části řízení ve věci T-385/06, neukazuje na žádnou dobu neodůvodněné nečinnosti při projednávání uvedené věci.

77 Žalobkyně ve druhé řadě nenamítá existenci neodůvodněné lhůty soudního rozhodování jednak mezi podáním žaloby a podáním dupliky a jednak mezi zahájením ústní části řízení a vyhlášením rozsudku ze dne 24. března 2011, Aalberts Industries a další v. Komise (T-385/06, EU:T:2011:114).

78 V každém případě je třeba zaprvé zdůraznit, že doba mezi podáním žaloby a podáním dupliky je odůvodněná jednáním účastnic řízení, jakož i složitostí věcí T-385/06. Zadruhé dobu mezi zahájením ústní části řízení a vyhlášením rozsudku ze dne 24. března 2011, Aalberts Industries a další v. Komise (T-385/06, EU:T:2011:114), vysvětluje rovněž skutková a právní složitost této věci.

79 Z toho vyplývá, že celková délka řízení ve věci T-385/06 je s ohledem na okolnosti této věci a zejména na její skutkovou a právní složitost, jednání účastnic řízení a neexistenci doby neodůvodněné nečinnosti v průběhu jednotlivých fází řízení v této věci odůvodněná.

80 S ohledem na vše výše uvedené je třeba odmítnout tvrzení, že ve věci T-385/06 došlo k porušení čl. 47 druhého pododstavce Listiny základních práv, a konkrétně k nedodržení přiměřené lhůty soudního rozhodování v této věci.

81 Podle ustálené judikatury přitom platí, že pokud není splněna jedna z podmínek vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie, žaloba musí být v plném rozsahu zamítnuta, aniž je nutné zkoumat ostatní podmínky uvedené odpovědnosti (rozsudek ze dne 14. října 1999, Atlanta v. Evropské společenství, C-104/97 P, EU:C:1999:498, bod 65; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 15. září 1994, KYDEP v. Rada a Komise, C-146/91, EU:C:1994:329, bod 81).

82 Žaloba tedy musí být v plném rozsahu zamítnuta.

K nákladům řízení

83 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

84 V usnesení ze dne 13. února 2015, Aalberts Industries v. Evropská unie (T-725/14, nezveřejněné, EU:T:2015:107), byla zamítnuta námitka nepřípustnosti vznesená Soudním dvorem Evropské unie a bylo rozhodnuto, že o nákladech řízení bude v tomto ohledu rozhodnuto později. Unie zastoupená Soudním dvorem Evropské unie tedy ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobkyní v souvislosti s námitkou nepřípustnosti, kterou vznesl Soudní dvůr Evropské unie a bylo o ní rozhodnuto usnesením ze dne 13. února 2015, Aalberts Industries v. Evropská unie (T-725/14, nezveřejněné, EU:T:2015:107).

85 Vzhledem k tomu, že žalobkyně naproti tomu neměla ve věci úspěch, pokud jde o její návrhová žádání týkající se věci samé, a Unie požadovala náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Unií zastoupenou Soudním dvorem Evropské unie.

86 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, ponesou vlastní náklady řízení. Je tedy třeba rozhodnout, že Komise ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Evropská unie zastoupená Soudním dvorem Evropské unie ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společností Aalberts Industries NV v souvislosti s námitkou nepřípustnosti, kterou vznesl Soudní dvůr Evropské unie a bylo o ní rozhodnuto usnesením ze dne 13. února 2015, Aalberts Industries v. Evropská unie (T-725/14, nezveřejněné, EU:T:2015:107).**

3) **Společnost Aalberts Industries ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Unií zastoupenou Soudním dvorem Evropské unie, které souvisejí se žalobou, jež vedla k vydání tohoto rozsudku.**

4) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.**

Papasavvas Labucka Bieliūnas

Kreuschitz Forrester

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. února 2017.

Podpisy.